

se okresním úřadem politickým. Pro tento trestný čin jest, jak vychází na jevo z hořejších úvah, vždy příslušným okresní úřad politický, neboť jest to jeden z trestných činů výlučně zařazených v §§ 44 a 45 cit. vládního nařízení, na něž se ustanovení odstavce druhého §u 46 nevztahuje. Speciálním ustanovením §u 44 čís. 1 cit. vládního nařízení bylo derogováno generelní ustanovení §u 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., pokud jde o brambory, a právem proto nalézací soud obžalovaného sprostil z obžaloby pro přečin dle §u 2 lich. zák.

### Čís. 509.

**Záměna jména při obeslání strany ku hlavnímu přelíčení jménem jiné osoby, zastoupené týmž obhájcem, nezakládá ještě zmatečnosti, mohlo-li obhájci mylné označení dle okolností případu býti nápadným.**

(Rozh. ze dne 12. července 1921, Kr I 62/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost soukromé žalobkyně do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 18. listopadu 1920, pokud jím byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti cti.

### Důvody:

Opírajíc se o zmateční důvod čís. 3 §u 281 tr. ř. vytýká soukromá žalobkyně Marie G., že porušen byl předpis, jehož šetřiti zákon výslovně pod zmatečností nařizuje, poněvadž proti předpisu §u 221 tr. ř. nebyl její právní zástupce Dr. Karel K. jejím jménem o ustanoveném hlavním přelíčení zpraven, nýbrž vyrozuměn jménem jejího manžela Františka G-a, jehož byl rovněž zástupcem. Pravda ovšem, že byl zákon v ustanovení §u 221 tr. ř. potud, pokud předpisuje, by den hlavního přelíčení byl oznámen také soukromému žalobci, pokud se týče, ve smyslu §u 79 tr. ř. jeho zástupci, porušen tím, že zaviněním soudní kanceláře byl Dr. K. zpraven o hlavním přelíčení proti Heřmanu L. zároveň s veřejnou obžalobou pro zločin krádeže též o soukromé žalobě Marie G. na den 18. listopadu 1920 ustanoveném jako zástupce soukromého žalobce Františka G. místo soukromé žalobkyně Marie G-ové, jak kanceláři nařízením soudu ze dne 6. srpna, pokud se týče 17. září bylo uloženo. Než ne každé porušení zákona činí již rozsudek zmatečným, nýbrž jen ono, jež sankcí zmatečnosti jest chráněno. V § 221 tr. ř. jest pouze zachování tří, pokud se týče osmidenní lhůty ku přípravě obžalovaného k obhajování dáno pod sankci zmatečnosti, ostatní ustanovení tohoto paragrafu však nikoliv. Byť i tedy v tomto případě nedopatření soudní kanceláře bylo litovati, nečiní záměna jména soukromé žalobkyně a následkem toho neobeslání téže ku hlavnímu přelíčení a tím nastalé porušení zákona rozsudek ještě zmatečným, ježto nejde o porušení takové, kteréž by bylo pod pohrůžkou zmatečnosti a kryto dovolávaným zmatkem čís. 3 § 281 tr. ř. Proto musí se zmateční stížnost, ježto není zde uplatňovaného zmatečného důvodu, minouti s úspěchem. Za tohoto stavu není směrodatným, jestli tím, že nebyla zásilka doručena k vlastním rukám, byl též porušen předpis § 79 tr. ř., a proto netřeba se touto otázkou dále zabývat. Než i výtka s hlediska zmatečného důvodu čís. 5 § 281 tr. ř. jest bezpodstatná, neboť namítaného rozporu zde není. I když se ani nepřihlíží

k tomu, že rozsudek, zjišťuje, že se soukromá žalobkyně, pokud se týče její zástupce přes řádné obeslání k hlavnímu přelíčení nedostavil, zpátečního lístku vůbec neuvádí, ani jeho obsahu necituje, tím méně ovšem nesprávně, a že jen v tomto posledním případě by rozpor v úvahu přijíti mohl, ani obsah zpátečního lístku nepřičí se rozsudkovému zjištění, ježto z obsahu tohoto lístku jest patrné, že zástupce Dr. K. byl o líčení na den 18. listopadu 1920 ustanoveném zpraven a soud se zřetelem na své poukazy ze dne 6. srpna a 17. září mohl právem za to míti, že toto vyrozumění se stalo jménem Marie G., byť i na zpátečním lístku jméno zmocnitele vůbec uvedeno nebylo. Ta okolnost pak, zda obsílka byla doručena k vlastním rukám a zda měla název předvolání nebo pouze vyrozumění, nemá zde významu již proto, poněvadž právní zástupce sám uznává, že mu vyrozumění prostřednictvím kancelářské úřednice bylo dne 9. října 1920 doručeno, a poněvadž při tom bylo použito úředního vzorce předepsaného pro soukromé žalobce. Konečně nelze mlčením pominouti, že ani jednání právního zástupce nebylo bezvadné. Týž již z vyrozumění o hlavním přelíčení na den 18. listopadu ustanoveném ihned seznati musil, že jest pochybeným, ježto František G., kterého on rovněž zastupoval, v trestní věci proti Heřmanu L. pro krádež vystupoval pouze jako soukromý účastník a nikoliv jako soukromý žalobce, jménem kteréhož se vyrozumění stalo, a mimo to, když právní zástupce, chtěje se o stavu věci před hlavním líčením informovati, dne 9. října 1920 ve spisy nahlédl, jak výslovně písemně potvrdil, musil i při jenom zběžném prohlédnutí spisů ihned seznati, že obžaloba byla na Heřmana L. vznesena nikoliv pro krádež koz Františka G., nýbrž pro zcela jinou krádež na firmě W. S. K., a že trestní řízení proti L-ovi pro krádež koz Františka G-a bylo dle §u 90 tr. ř. zastaveno. Z toho musil právní zástupce ihned seznati, že vyrozumění, které za Františka G-a obdržel, správně tohoto týkáti se nemůže, a že i označení předmětu trestní věci na vyrozumění jako krádeže jest nesprávné, a mohl se hned ze sousedních listů trestního spisu sám přesvědčiti, že byl vyrozuměn vlastně jménem Marie G-ové v trestní její věci proti L-ovi pro přestupek proti bezpečnosti cti, a že jen nedopatřením soudní kanceláře bylo vyrozumění chybně vyhotoveno. Avšak i kdyby byl právní zástupce soudních nařízení si byl nepovšimnul, pak přece bylo na něm, aby se po rozumu §u 9 adv. ř. v zájmu svého zmocnitele o vysvětlení věci dotazem u soudu v čas postaral, čehož týž ale neučinil, ačkoliv k tomu od 19. října do 18. listopadu dosti času bylo.

### Čís. 510.

**Dřívější odsouzení pro krádež zakládají zločinnou kvalifikaci (§ 176, II. a) tr. zák.) i po té, když uplynutím doby pominuly následky odsouzení, uvedené v zákoně ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák.).**

(Rozh. ze dne 14. července 1921, Kr I 66/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zna-  
teční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu  
v Praze ze dne 4. října 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem  
krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), c), pokud se týče 176 II. a), c) a 179  
tr. zák.